

Arrest

nr. 257 524 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS loco advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 december 2015. Op 18 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 10 november 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 4 mei 2020 weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus van en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 2 oktober 2020 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 18 december 2015. U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Arab te zijn van etnische origine. U en uw familie waren afkomstig uit het dorp Qala Raigi in het district Behsud in de provincie Nangarhar. U was er geboren en getogen. U vertrok samen met uw broer in oktober 2015 uit Afghanistan en kwam op 16 december 2015 aan in België. Onderweg raakte u uw broer kwijt.

U verklaarde dat uw vader stierf toen u tien jaar oud was (omstreeks 2006). Hij werkte op de luchthaven in Jalalabad en werd vermoord door de taliban omdat hij weigerde om informatie aan hen door te geven. Na de dood van uw vader nam uw oom A. van vaderszijde de zorg voor het gezin op zich. Ongeveer drie jaar later opende uw broer een garage en u ging bij hem werken. Een maand voor uw vertrek kregen u en uw broer problemen met de taliban. Ze kwamen preken over jihad in de garage waar jullie werkten. U en uw broer dienden meermaals klacht in, maar ze bleven terugkomen. Op een nacht kwamen er vier gewapende mannen naar uw huis om u en uw broer te zoeken. Ze sloegen uw moeder en doorzochten het huis. U was op dat moment bij uw oom. Deze problemen deden u Afghanistan verlaten. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de werkbadge van uw vader, de klachtbrief van het districtshuis, een brief van de dorpsouderen en de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd.

Op 13 november 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen over uw vaders dood kon geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid. De verklaringen over uw andere problemen bleken niet geloofwaardig. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV bevestigde deze beslissing op 4 mei 2020, en volgde daarbij de motivering van het CGVS. De bijkomende stukken die u neerlegde tijdens uw beroep, namelijk een bevestiging van de dorpsoudsten dat zij op de hoogte zijn van het feit dat uw vader vermoord werden omdat hij voor de Amerikanen werkte en dat u en uw broer gevraagd werden mee te werken aan de Jihad en zelfmoordoperaties (+ vertaling), een foto van u en uw broer, die verdween, een badge van uw vader en een bewijs van diens werk voor de Amerikanen, veranderden niets aan de beoordeling van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

U verliet België niet, en diende op 2 oktober 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat u niet geboren bent in het dorp Qala Raigi in Afghanistan, maar in het Kacha Ghari vluchtelingenkamp in Pakistan. U zou in Pakistan gewoond hebben tot u en uw familie 2007 vrijwillig naar Afghanistan terugkeerden. Vervolgens woonde u in het dorp Qala Raigi (district Behsud, provincie Nangarhar) tot 2010 nadat uw vader werd vermoord. Van 2010 tot 2015 woonde u in de regio Karkhano van de Pakistaanse stad Peshawar. In 2015 keerden jullie terug naar Afghanistan, waar u zich opnieuw in het dorp Qala Raigi vestigde. U zou er nog twee maanden hebben verbleven alvorens Afghanistan te verlaten. Wat betreft de reden voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015, verwijst u naar de vluchtmotieven die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette: u zou problemen hebben gekend met de taliban, die u wilden rekruteren. U stelt dat de taliban twee keer op bezoek kwamen, net zoals u in uw eerste verzoek zou hebben verklaard. In de weigeringsbeslissing na uw eerste verzoek zou echter over vijf bezoeken van de taliban gesproken worden. U verklaart voorts dat uw problemen met de taliban nog steeds actueel zijn. Ze zouden uw oom herhaaldelijk vragen waar u bent.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een foto van uw vader, uw verdwenen broer en u, de werkbadge van uw vader, een UNHCR formulier over de vrijwillige terugkeer van uw familie naar Afghanistan, een verklaring over uw problemen, opgetekend door het districtshuis, een brief van de dorpsouderen van Qala Raigi over uw problemen, een kopie van de Proof-of-Registration ("PoR")- kaart (kaart van Afghaanse vluchteling in Pakistan) van uw zus, een Pakistaans medisch attest op naam van uw moeder, een enveloppe, en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Om te beginnen moet benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. Deze vaststelling werd bevestigd door de RVV. U verklaart nu nog dat u in uw eerste verzoek om internationale bescherming geen waarachtige verklaringen aflegde over uw geboorteplaats en over uw verblijfplaatsen (verklaringen volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 18 november 2020, punt 5, punt 10, punt 16). Het gegeven dat u in het verleden bedrieglijke verklaringen aflegde, tast uw algemene geloofwaardigheid aan. Bijgevolg kan ook aan uw huidige verklaringen niet zomaar geloof gehecht worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw verklaring dat de taliban u wilden rekruteren, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Uw opmerking over het aantal talibanbezoeken verandert niets aan deze vaststelling. U beweert dat u in uw eerste verzoek over twee talibanbezoeken sprak, terwijl in de weigeringsbeslissing verkeerdelijk genoteerd zou staan dat u over vijf bezoeken sprak. U zegt nu dat het twee bezoeken waren (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16). Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u over vijf talibanbezoeken sprak (CGVS, 11 mei 2017, p. 12-14). Het CGVS merkte in uw beslissing op dat deze uitleg niet strookte met één van de documenten die u neerlegde, waarin sprake was van twee bezoeken. Dat u nu simpelweg uw verklaringen aanpast aan de inhoud van het document, wijst er enkel op dat u er niet voor terugdeinst uw verklaringen naar believen aan te passen en volstaat geenszins om een andere licht te werpen op de vroegere geloofwaardigheidsanalyse.

U merkt voorts op dat de taliban nog steeds aan uw oom vragen waar u bent (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16). Los van het gegeven dat er al geen geloof kon worden gehecht aan uw initiële talibanproblemen, en dit element dat eruit volgt dus evenmin geloofwaardig is, is het ook niet aannemelijk dat de taliban u na al die jaren nog steeds zouden zoeken, terwijl u al sinds 2015 uit deze regio vertrokken bent (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 10). Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Daarnaast blijken ook uw verklaringen over uw vaders dood niet te stroken met uw vroegere verklaringen. Zo liet u bij aankomst in België in december 2015 noteren dat uw vader zo'n acht jaar eerder overleden was (Fiche Minteh, 18 december 2015, p. 2-3), omstreeks 2007 dus. U verklaarde nog dat u zelf ongeveer tien jaar was toen uw vader overleed (verklaringen eerste verzoek om internationale bescherming DVZ, 3 mei 2016, punt 13), wat uw vaders dood omstreeks 2006 plaatst. In uw huidig verzoek stelt u echter dat uw familie pas in 2007 naar Afghanistan terugkeerde (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16). Ook uw advocaat vermeldt dit zo in haar brief. Dat moet ook blijken uit het UNHCR-formulier voor terugkeerders, dat dateert van 4 juli 2007. Uw vaders taskara dateert van 12 sunbula 1386 (3 september 2007), wat er op wijst dat hij toen nog in leven moet zijn geweest. U legt daarnaast nog een werkbadge neer, waarmee u wil aantonen dat uw vader op de luchthaven van Jalalabad samenwerkte met de Amerikanen. Deze badge is echter afgegeven op 26 mei 2009. Uw vader zou dus in 2009 nog in leven zijn geweest. Deze stukken stroken dus niet met uw verklaringen over het tijdstip van uw vaders dood, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent aanzienlijk vermindert. Wat er ook van zij, het CGVS stelde in uw eerste verzoek vast dat u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk wist te maken als gevolg van de dood van uw

vader. De RVV trad het CGVS bij in deze beoordeling. U brengt in dit verzoek geen nieuwe elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen over uw geboorteplaats en over uw verblijven in Pakistan, moest het CGVS in eerste instantie opmerken dat dit strikt genomen geen nieuw element is, gezien dit gegeven reeds bestond ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming, u hebt echter bewust nagelaten dit te vermelden. U geeft aan dat u toen de waarheid niet vertelde op aanraden van vrienden (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16). Dat u liever de slechte raad opvolgt van vrienden dan in te gaan op het uitdrukkelijke verzoek van de instantie die uw verzoek om internationale bescherming moet beoordelen om de waarheid te spreken, zoals u werd opgedragen tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS (CGVS, 11 mei 2017, p. 2 en CGVS, 28 september 2017, p. 2), ontslaat u geenszins van de verantwoordelijkheid om zelf waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over alle elementen van uw verzoek.

Nog blijkt dat uw verklaringen over de periodes dat u in Pakistan zou verbleven hebben ook niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. U stelt dat u tot 2007 in Pakistan verbleef, waarna uw familie vrijwillig terugkeerde naar Qala Raigi. U ondersteunt deze verklaringen met het UNHCR-document en de kopie van de PoR-kaart van uw zus. Uw eigen verklaringen over de leeftijd van uw zus stroken echter niet met die van uw documenten. U verklaarde op 3 mei 2016 dat uw zus ongeveer veertien jaar was (verklaringen eerste verzoek DVZ, 3 mei 2016, punt 17), ze zou dus omstreeks 2002 geboren zijn. Uit uw documenten blijkt echter dat ze tien jaar was in 2007 en dus in 1997 geboren is. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Voorts blijkt dat u uw verklaringen over uw terugkeer naar Pakistan in 2010 en de daaropvolgende terugkeer naar Afghanistan niet staft met stukken. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat uw familie een tweede keer naar Pakistan migreerde, te meer dit strijdig overkomt met de vaststelling dat uw taskara afgegeven is op 15 aqrab 1391 (5 november 2012), een moment waarover u verklaart dat u toen in Pakistan woonde. U legt wel een medisch attest neer dat in Pakistan is afgegeven. Het attest is echter opgesteld op naam van uw moeder, zodat het geen informatie geeft over uw verblijfplaatsen. Bovendien toont het attest enkel aan dat uw moeder op die dag in Pakistan was. Er blijkt niet uit dat ze daar permanent verbleef, noch dat u daar met haar zou hebben verbleven.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader legde u reeds neer in uw eerste verzoek. Hieruit kon hoogstens uw identiteit en oorspronkelijke herkomst afgeleid worden, die niet ter discussie staan.

De foto van u, uw vader en uw broer is evenmin een nieuw document, gezien u ook dat stuk al in uw eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde. Deze foto wijst hoogstens op de familieband tussen u en uw vader en uw broer. Er kan geen informatie afgeleid worden over jullie verblijfplaatsen, het werk van uw vader, of uw voorgehouden problemen. Bijgevolg vergroot deze foto uw kans op internationale bescherming niet.

De werkbadge van uw vader legde u ook al neer in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Hier bleken dat data niet overeen te stemmen met uw verklaringen over uw vaders dood. Voorts kan uit de badge hoogstens afgeleid worden dat uw vader op de luchthaven van Jalalabad heeft gewerkt. In uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS al dat dit niet volstond om in uwen hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De RVV trad het CGVS bij in deze beoordeling. Het opnieuw neerleggen van hetzelfde document verandert hier niets aan.

Wat betreft de twee documenten over uw problemen, wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Daarenboven legde u in uw vorige verzoek al soortgelijke stukken neer. De RVV oordeelde toen dat deze documenten niet konden opwegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Een gelijkaardige beoordeling dringt zich dus op. Daarenboven blijkt de bewijswaarde van de beschrijving van uw problemen, opgetekend door het districtshuis nog aangetast doordat er aanvankelijk over u en uw broer in de derde persoon wordt geschreven, om kort daarna over te gaan op een beschrijving in de eerste persoon, alsof u en uw broer zelf de klacht lieten optekenen. Nog worden de Afghaanse data in beide stukken omgerekend naar de gregoriaanse kalender, wat erop wijst dat de documenten enkel zijn opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Ook dit doet afbreuk aan de bewijswaarde van deze stukken.

Uit de enveloppe blijkt dat u post ontving vanuit de provincie Nangarhar. Dat wordt niet betwist.

De brief van uw advocaat is grotendeels gebaseerd op uw eigen verklaringen. Een herhaling ervan die op schrift is gesteld door een advocaat, draagt echter niet bij aan de geloofwaardigheid. Waar uw advocaat ingaat op de (on)mogelijkheid van Pakistan als eerste land van asiel (brief advocaat, p. 4-7), merkt het CGVS op dat concept hier niet van toepassing is. Waar uw advocaat de redelijkheid van uw

terugkeer naar Afghanistan in vraag stelt (brief advocaat, p. 7-9), merkt het CGVS op dat uw verblijf in Pakistan van 2010 tot 2015 niet is aangetoond. De opmerking dat u er illegaal verbleef (brief advocaat, p. 4) kan de afwezigheid van documenten niet volledig uitklaren. Hoe dan ook werpen uw verklaringen over uw verblijf in Pakistan geen ander licht op de vroegere beoordeling van het CGVS. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw laatste verblijfplaats voor uw komst naar Europa in het dorp Qala Raigi in Afghanistan was en dat u ook eerder al op deze plaats gewoond hebt (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 10). Voorts blijkt dat uw moeder en uw zussen eveneens op deze plaats wonen (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16, punt 21 & brief advocaat, p. 8). Uw advocaat kan niet gevolgd worden in de opmerking dat uw moeder en uw zussen uw enige vorm van netwerk zouden uitmaken (brief advocaat, p. 9). Zo blijkt immers dat u kan rekenen op uw oom, met wie niet alleen regelmatig in contact bent, maar die u ook helpt door documenten aan te vragen en naar u op te sturen (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16, punt 18, punt 21). Dat Nangarhar voor u geen redelijk intern vestigingsalternatief zou zijn (brief advocaat, p. 9) is geen relevante opmerking, gezien het in deze niet gaat over een intern vestigingsalternatief, maar over een terugkeer naar de plaats waarvan u afkomstig bent.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchialternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het dorp Qala Raigi, gelegen nabij Khosh Gombad en Nahr Shahi (CGVS, 11 mei 2017, p. 10, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict

in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 4 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn),

van de samenwerkingsplicht, van de motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij volhardt in de motieven van haar vluchtrelaas en meent dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht. Zij verwijst naar artikelen 57/6/2, § 1 en 51/8 van de Vreemdelingenwet en de Memorie van Toelichting inzake deze wetsbepalingen. Zij betoogt dat de verwerende partij elk relevant gegeven waarover zij beschikt, dient te betrekken bij een beoordeling in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, ongeacht of dit gegeven door de verzoeker om internationale bescherming zelf werd aangebracht of niet, zoals bijvoorbeeld wijzigingen in de veiligheidssituatie of de mensenrechtensituatie in het land van herkomst. Zij betoogt verder dat er sprake is van "nieuwe elementen" indien aan twee voorwaarden is voldaan: (i) er bestaan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, en (ii) de verzoeker heeft aannemelijke redenen gegeven waarom deze elementen niet eerder werden ingeroepen. Zij wijst erop dat het feit dat zij praktisch haar hele leven in Pakistan heeft verbleven en daar ook is geboren, een grote invloed heeft op het risico dat zij zou lopen ingeval van terugkeer. Zij is het niet eens met de stelling van de verwerende partij dat haar geboorte en verblijf in Pakistan strikt genomen geen nieuw element zijn. Zij citeert uit het rapport "*Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note*" van EASO van december 2020 en stelt dat het feit dat zij lange tijd in Pakistan heeft verbleven wel degelijk een relevant en nieuw element is. Zij wijst op de documenten die zij heeft voorgelegd, met name de "*Voluntary Repatriation Form*" van UNHCR betreffende de terugkeer van haar familie van Pakistan naar Afghanistan van 4 juli 2007, het proces-verbaal van haar klacht bij de politie over de problemen met de taliban in de winkel van 2015, de "*Proof of Registration*"-kaart (hierna: PoR-kaart) van haar zus van 2007 en het attest van ziekenhuisopname van haar moeder in Pakistan van 9 april 2013. Zij betoogt dat deze documenten niet zomaar van tafel kunnen worden geveegd maar op zijn minst effectief onderzocht dienen te worden. Zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende het onderzoeken van documenten en naar rechtspraak van hetzelfde Hof en het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties. Zij voert aan dat, indien de verwerende partij vond dat de voorgelegde documenten niet voldoende waren of geen volledig uitsluitel boden over haar verblijven in Pakistan, zij haar had moeten horen en op grond van die verklaringen verder onderzoek had moeten verrichten. Zij meent dat de verwerende partij uiterst onzorgvuldig tewerk is gegaan. Zij wijst er verder op dat er in haar hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan, zoals haar lange verblijf in het buitenland, die een nieuw element uitmaken die de kans op internationale bescherming in haar hoofde vergroten (zie *infra*).

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de verzoekende partij vooreerst als volgt op in haar verzoekschrift:

"Verzoekers familie is afkomstig uit het dorp Qala Raigi, in het district Beshud, provincie Nangharhar. Dit dorp behoort volgens de interactieve kaart van verwerende partij tot de agglomeratie, of het verstedelijkt gebied, Jalalabad.

Vooraleer de veiligheidssituatie daar te bekijken, dient gewezen te worden op een onzorgvuldigheid van verwerende partij. Zij situeert het dorp van verzoekers familie namelijk verkeerdelijk als zijnde "geleden nabij Khosh Gombad en Nahr Shahi". Op de kaart ligt Nahr Shahi in het zuidoostelijke deel van Jalalabad stad en Khosh Gombad verder weg eveneens zuidoostelijk maar vallende buiten de stad Jalalabad en daardoor behorende tot de agglomeratie Jalalabad.

Echter, het dorp Qala Raigi ligt niet zuidoostelijk op de kaart, zoals verwerende partij stelt. Dit dorp ligt daarentegen noordoostelijk, buiten de stad Jalalabad en gelegen in de agglomeratie Jalalabad, maar aan de overkant van de rivier Kabul.

Het feit dat verwerende partij het dorp van verzoeker verkeerdelijk situeert op de kaart, is dan ook hoogst onzorgvuldig en duid op een gebrek aan onderzoek."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad. Zij stelt dat deze bijzonder zorgwekkend is. Zij citeert dienaangaande uit het rapport "*Jalalabad als intern vestigingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming*" van NANSEN van 9 november 2020 en het rapport "*Keeping intra-Afghan talks on track*" van International Crisis Group van 30 september 2020. Zij stelt dat er veel onzekerheid heerst en dat wordt gevreesd voor een heropflakking van de politieke macht van de taliban in het licht van de vredesonderhandelingen, alsook dat het ontstane machtsvacuüm zal worden opgevuld door andere militaire groeperingen. Zij meent dat allesbehalve kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie duurzaam en stabiel is, dat onzekerheid troef is en dat de angst groeit naarmate de vredesonderhandelingen verder gaan.

Verder gaat de verzoekende partij in op haar persoonlijke omstandigheden en profiel. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad inzake het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hierna stelt zij als volgt in haar verzoekschrift:

“De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.” (RvV 20 november 2017, nr. 195 228, p.25)

Verwerende partij houdt voor dat verzoeker in Jalalabad een netwerk heeft dat hem zou kunnen helpen bij zoeken naar werk en naar huisvesting.

Bovenvermelde aannahme van verwerende partij is louter speculatief en strookt op geen enkele wijze met de door verzoeker afgelegde verklaringen. Zijn enige dichte familie daar zijn echter enkel zijn moeder en zussen, en een oom met wie hij sporadisch contact heeft.

Verzoeker beschikt niet over een netwerk in Jalalabad. Bij terugkeer is hij volledig op zichzelf aangewezen. De financiële slagkracht van verzoekers familie is, in tegenstelling tot wat verwerende partij laat uitschijnen, beperkt en absoluut onvoldoende om verzoeker te ondersteunen bij een vestiging in de stad.

Te meer gezien het feit dat de financiële middelen van verzoeker zelf zo goed als onbestaande zijn. Het langdurige illegale verblijf van verzoeker in België leidde tot precaire socio-economische levensomstandigheden. Momenteel beschikt verzoeker niet over een vaste verblijfplaats. In geval van terugkeer van Jalalabad kan hij aldus nergens op terugvallen.”

Tevens voert de verzoekende partij aan dat er in haar hoofde na een verblijf van meer dan vijf jaar in België sprake is van een verregaande vorm van verwestering. Zij betoogt dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor haar bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap zich zal afvragen of zij niet “besmet” is geraakt door het verblijf in het Westen. Zij wijst erop dat de verwerende partij geen enkel onderzoek verrichtte naar haar verwesterde profiel en evenmin naar de mate waarin dit de vestiging in een stad als Jalalabad voor een jongeman bemoeilijkt, zo niet onmogelijk maakt. Zij benadrukt dat het niet zozeer gaat over de vraag of zij zichzelf “westers” voelt, maar wel hoe zij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal worden gepercipieerd na haar jarenlange verblijf in Europa. Zij betoogt dat er een reëel risico bestaat dat er bij haar terugkeer wrevel en frictie zal ontstaan door de confrontatie met een uiterst traditionele maatschappij die voor haar totaal vreemd is geworden. Zij citeert uit de *Eligibility Guidelines* van UNHCR van 30 augustus 2018 en het rapport “*Afghanistan: Profils à risque*” van OSAR van 12 september 2019 en stelt dat UNCHR en OSAR “*verwesterde terugkeerders*” als een specifiek risicoprofiel beschouwt. Zij betoogt: “*Terugkeerders zijn bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als ‘spionnen’ beschouwd te worden. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben of minstens geen ‘goed moslim’ meer zijn en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het om het slachtoffer te worden van ontvoering.*” De verzoekende partij stelt dat verschillende rapporten uitleggen welke problemen terugkerende Afghaanse jongeren precies ondervinden en welke risico’s zij lopen, zoals ontvoering en rekrutering door gewapende groepen. Zij citeert vervolgens uit het rapport “*Afghanistan: Situation of young ‘Westernised’ returnees to Kabul*” van Asylus van augustus 2017. Zij wijst er verder op dat de Raad verschillende keren erkende dat een langdurig verblijf in het Westen en hiermee gepaard gaande verwestering een reden of één van de redenen kunnen zijn om aan een verzoeker internationale bescherming toe te kennen. Zo wijst de verzoekende partij op een arrest van 29 april 2020, een arrest van 26 januari 2017 en twee arresten van 30 november 2017. Zij benadrukt dat de verwerende partij in casu niet de risico’s heeft onderzocht die zij loopt omwille van haar langdurig verblijf in het buitenland en haar verwestering. Zij betoogt dat de verwerende partij in het kader van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht moet nagaan of haar verblijf in België, de verandering van haar persoonlijkheid tijdens dit verblijf en de perceptie van de Afghaanse bevolking een reëel risico inhouden op vervolging of ernstige schade. De verzoekende partij wijst op artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn en stelt dat de verwerende partij verplicht is om met haar samen te werken om de nieuwe elementen te onderzoeken. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie

dienaangaande. De verzoekende partij besluit: *“Verzoekers langdurig verblijf in België en de risico's die hieraan verbonden zijn bij terugkeer omwille van een toegeschreven verwestering geven verzoeker een verhoogde kwetsbaarheid en verhoogde visibiliteit. Ook dit maakt een persoonlijke omstandigheid uit in de zin van de Elgafaji rechtspraak.”*

Tot slot gaat de verzoekende partij in op *“andere persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker”* en betoogt zij dat zij bijzonder vatbaar is om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in Jalalabad omwille van haar etnische origine. Zij citeert uit drie rapport en wijst erop dat zij een Arab is afkomstig uit een regio waar voornamelijk Pashtounen wonen. Zij citeert uit de *Elgibility Guidelines* van UNHCR van 30 augustus 2018 en stelt dat zij omwille hiervan volgens UNHCR een verhoogd objectief risico loopt. Zij besluit: *“De bijkomende risico's en verhoogde kwetsbaarheid als lid van een minderheidsgroep maken ook een persoonlijke omstandigheid uit in de zin van de Elgafaji rechtspraak.”*

In haar verzoekschrift concludeert de verzoekende partij als volgt:

“Omwille van verzoekers langdurig verblijf in het buitenland, eerst Pakistan en later in België en zijn etnische origine bestaan er voor hem minimale individuele elementen die aannemelijk maken dat verzoeker bij terugkeer naar de agglomeratie Jalalabad een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat er heerst. Dit maken persoonlijke omstandigheden uit in de zin van de Elgafaji rechtspraak en de rechtspraak van de Algemene Vergadering van Uw Raad op basis waarvan verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 §2, c) Vw.

Deze persoonlijke omstandigheden, in het bijzonder het langdurig verblijf in België, werden niet beoordeeld bij de laatste beoordeling van verzoekers nood aan bescherming die dateert van 2017. Met name in combinatie met de nieuwe informatie, dat verzoeker in Pakistan is geboren en daar praktisch steeds gewoond heeft, maakt dit een persoonlijke omstandigheid uit.

Deze elementen maken dus nieuwe elementen uit die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 57/6/2, §1 Vw.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoeker kon daarom niet onontvankelijk worden verklaard. De beslissing van verwerende partij moet worden vernietigd, omdat zij alle bovenvermelde wettelijke bepalingen schendt.”

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het rapport *“Keeping intra-Afghan talks on track”* van International Crisis Group van 30 september 2020 (stuk 3),
- het rapport *“Jalalabad als intern vestigingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming”* van NANSEN van 9 november 2020 (stuk 4),
- de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 5),
- het rapport *“Afghanistan: Profils à risque”* van OSAR van 12 september 2019 (stuk 6),
- het rapport *“Afghanistan: Situation of young ‘Westernised’ returnees to Kabul”* van Asylos van augustus 2017 (stuk 7),
- het rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van juni 2019 (stuk 8),
- het rapport *“Nangarhar Provincial Overview”* van Naval Postgraduate School (stuk 9),
- het internetartikel *“District Profile”* van UNHCR Sub-Office Jalalabad van 21 april 2002 (stuk 10), en
- het rapport *“Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”* van EASO van december 2020 (stuk 11).

2.4. De verzoekende partij brengt een aanvullende nota bij waaraan zij de volgende stukken toevoegt:

- een attest van H.K., de verantwoordelijke van een garage in Pakistan,
- een vertaling van voornoemd attest,
- een kopie van de Pakistaanse identiteitskaart van H.K.

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij, waarin zij de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad bespreekt en wijst op het bestaan van corruptie en documentfraude in Pakistan. In deze aanvullende nota zijn weblinks opgenomen naar het rapport *“Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”* van EASO van december 2020 en een kaart van de agglomeratie van

Jalalabad van 27 november 2019. Bij deze aanvullende voegt de verwerende partij bovendien de COI Focus "Pakistan. Corruptie en documentfraude" van Cedoca van 21 januari 2021.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip "nieuwe elementen of bevindingen" ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in

de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.4.1. Op 18 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart dat zij voorafgaand aan haar vertrek naar Europa haar hele leven in het dorp Qala Raigi gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar heeft gewoond, dat haar vader, die op de luchthaven van Jalalabad werkte, door de taliban werd vermoord omdat hij weigerde informatie aan hen door te geven, dat zij en haar broer in de garage van haar broer meermaals werden lastiggevallen door talibanleden die kwamen prediken over de jihad en dat zij Afghanistan verliet nadat vier gewapende talibanleden naar haar huis waren gekomen. Op 10 november 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 4 mei 2020 met nummer 235 741 weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Er werd geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en er waren geen gegronde redenen om over te gaan tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 oktober 2020 dient de verzoekende partij onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart dat zij in een vluchtelingenkamp in Pakistan werd geboren, dat zij en haar familie in 2007 vrijwillig van Pakistan naar het dorp Qala Raigi gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar terugkeerden tot haar vader in 2010 werd vermoord en zij en haar familie opnieuw naar Pakistan gingen, alwaar zij tot 2015 verbleven alvorens opnieuw terug te keren naar het dorp Qala Raigi gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar. De verzoekende partij voert aan dat zij problemen kende met de taliban die haar wensten te rekruteren en verwijst naar hetgeen zij hieromtrent uiteenzette in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. De taliban zouden nog steeds regelmatig aan haar oom vragen waar zij is. Tevens legt de verzoekende partij een aantal bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

4.4.2. Vooreerst dient erop gewezen dat, in zoverre de verzoekende partij volhardt in het vluchtrelaas dat zij uiteenzette in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, stuk 7, "verklaring volgend verzoek", verklaring 16), reeds werd vastgesteld door zowel de commissaris-generaal als de Raad dat aan dit relaas geen geloof wordt gehecht. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat het louter volharden in en voortbouwen op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, op zich niet volstaat om de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Dit klemmt des te meer daar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vaststelt dat de verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk sprak over vijf bezoeken van de taliban – terwijl zij heden beweert dat het slechts twee bezoeken zouden zijn geweest –, dat het niet aannemelijk is dat de taliban haar heden nog altijd zouden zoeken terwijl zij reeds in 2015 uit Afghanistan vertrok, en dat haar verklaringen over de dood van haar vader doorheen haar procedures om internationale bescherming tegenstrijdig zijn:

“Uw opmerking over het aantal talibanbezoeken verandert niets aan deze vaststelling. U beweert dat u in uw eerste verzoek over twee talibanbezoeken sprak, terwijl in de weigeringsbeslissing verkeerdelijk genoteerd zou staan dat u over vijf bezoeken sprak. U zegt nu dat het twee bezoeken waren

(verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16). Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u over vijf talibanbezoeken sprak (CGVS, 11 mei 2017, p. 12-14). Het CGVS merkte in uw beslissing op dat deze uitleg niet strookte met één van de documenten die u neerlegde, waarin sprake was van twee bezoeken. Dat u nu simpelweg uw verklaringen aanpast aan de inhoud van het document, wijst er enkel op dat u er niet voor terugdeinst uw verklaringen naar believen aan te passen en volstaat geenszins om een andere licht te werpen op de vroegere geloofwaardigheidsanalyse.

U merkt voorts op dat de taliban nog steeds aan uw oom vragen waar u bent (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16). Los van het gegeven dat er al geen geloof kon worden gehecht aan uw initiële talibanproblemen, en dit element dat eruit volgt dus evenmin geloofwaardig is, is het ook niet aannemelijk dat de taliban u na al die jaren nog steeds zouden zoeken, terwijl u al sinds 2015 uit deze regio vertrokken bent (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 10). Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Daarnaast blijken ook uw verklaringen over uw vaders dood niet te stroken met uw vroegere verklaringen. Zo liet u bij aankomst in België in december 2015 noteren dat uw vader zo'n acht jaar eerder overleden was (Fiche Minteh, 18 december 2015, p. 2-3), omstreeks 2007 dus. U verklaarde nog dat u zelf ongeveer tien jaar was toen uw vader overleed (verklaringen eerste verzoek om internationale bescherming DVZ, 3 mei 2016, punt 13), wat uw vaders dood omstreeks 2006 plaatst. In uw huidige verzoek stelt u echter dat uw familie pas in 2007 naar Afghanistan terugkeerde (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16). Ook uw advocaat vermeldt dit zo in haar brief. Dat moet ook blijken uit het UNHCR-formulier voor terugkeerders, dat dateert van 4 juli 2007. Uw vaders taskara dateert van 12 sunbula 1386 (3 september 2007), wat er op wijst dat hij toen nog in leven moet zijn geweest. U legt daarnaast nog een werkbadge neer, waarmee u wil aantonen dat uw vader op de luchthaven van Jalalabad samenwerkte met de Amerikanen. Deze badge is echter afgegeven op 26 mei 2009. Uw vader zou dus in 2009 nog in leven zijn geweest. Deze stukken stroken dus niet met uw verklaringen over het tijdstip van uw vaders dood, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent aanzienlijk vermindert. Wat er ook van zij, het CGVS stelde in uw eerste verzoek vast dat u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk wist te maken als gevolg van de dood van uw vader. De RVV trad het CGVS bij in deze beoordeling. U brengt in dit verzoek geen nieuwe elementen aan die hier een ander licht op werpen."

Dienaangaande voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.4.3. In het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming voert de verzoekende partij aan dat zij in een vluchtelingenkamp in Pakistan werd geboren, dat zij en haar familie in 2007 vrijwillig van Pakistan naar het dorp Qala Raigi gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar terugkeerden tot haar vader in 2010 werd vermoord en zij en haar familie opnieuw naar Pakistan gingen, alwaar zij tot 2015 verbleven alvorens opnieuw terug te keren naar het dorp Qala Raigi gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar. De verzoekende partij beweert dat vrienden in het opvangcentrum haar zeiden dat indien zij haar verblijf in Pakistan zou melden, zij naar Pakistan zou worden gedeporteerd, reden waarom zij haar geboorte en verblijf in Pakistan niet vermeldde tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 7, "verklaring volgend verzoek", verklaring 16). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming doorliep de verzoekende partij bovendien ook een beroepsprocedure bij de Raad, tijdens dewelke zij haar beweerde geboorte en verblijf in Pakistan evenmin vermeldde. Dat de verzoekende partij op aanraden van derden haar geboorte en verblijf in Pakistan gedurende het ganse verloop van haar eerste verzoek om internationale bescherming onvermeld liet, doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht en de bijstand die zij genoot van een advocaat, vormt de bewering dat zij het advies van derden volgde geenszins een afdoende verschoning voor het onvermeld laten van haar beweerde geboorte en verblijf in Pakistan. Niets weerhield de verzoekende partij er dan ook van om dit element reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aan te brengen. In die mate kan dit element dan ook niet worden beschouwd als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst er in haar

verzoekschrift immers zelf op dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat er slechts sprake kan zijn van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wanneer er redenen zijn waarom deze elementen niet eerder werden aangebracht. *In casu* is er geen sprake van gegronde redenen voor het onvermeld laten van het beweerde verblijf van de verzoekende partij in Pakistan in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

Het voorgaande klemt des te meer daar aan het beweerde verblijf van de verzoekende partij in Pakistan niet zonder meer geloof kan worden gehecht. Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de verklaringen van de verzoekende partij over de leeftijd van haar zus niet overeenstemmen met hetgeen wordt vermeld op de voorgelegde PoR-kaart van haar zus (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dat de taskara van de verzoekende partij werd afgegeven op een moment dat zij beweerdelijk in Pakistan woonde en dat het medisch attest betreffende de moeder van de verzoekende partij hooguit aantoont dat zij in Pakistan een medische behandeling kreeg doch zonder dat hieruit blijkt dat zij op dat moment permanent in Pakistan verbleef: *“Nog blijkt dat uw verklaringen over de periodes dat u in Pakistan zou verbleven hebben ook niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. U stelt dat u tot 2007 in Pakistan verbleef, waarna uw familie vrijwillig terugkeerde naar Qala Raigi. U ondersteunt deze verklaringen met het UNHCR-document en de kopie van de PoR-kaart van uw zus. Uw eigen verklaringen over de leeftijd van uw zus stroken echter niet met die van uw documenten. U verklaarde op 3 mei 2016 dat uw zus ongeveer veertien jaar was (verklaringen eerste verzoek DVZ, 3 mei 2016, punt 17), ze zou dus omstreeks 2002 geboren zijn. Uit uw documenten blijkt echter dat ze tien jaar was in 2007 en dus in 1997 geboren is. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.*

Voorts blijkt dat u uw verklaringen over uw terugkeer naar Pakistan in 2010 en de daaropvolgende terugkeer naar Afghanistan niet staft met stukken. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat uw familie een tweede keer naar Pakistan migreerde, te meer dit strijdig overkomt met de vaststelling dat uw taskara afgegeven is op 15 aqrab 1391 (5 november 2012), een moment waarover u verklaart dat u toen in Pakistan woonde. U legt wel een medisch attest neer dat in Pakistan is afgegeven. Het attest is echter opgesteld op naam van uw moeder, zodat het geen informatie geeft over uw verblijfplaatsen. Bovendien toont het attest enkel aan dat uw moeder op die dag in Pakistan was. Er blijkt niet uit dat ze daar permanent verbleef, noch dat u daar met haar zou hebben verbleven.” De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot deze pertinente motieven uit de bestreden beslissing. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind. De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij en haar familieleden in 2007 terugkeerden van Pakistan naar Afghanistan, dat daarbij hun vluchtelingenkaarten werden afgenomen en dat zij in 2010 bij hun terugkeer naar Pakistan geen vluchtelingenkaarten meer hadden en daarom in 2015 opnieuw naar Afghanistan terugkeerden (administratief dossier, stuk 7, “verklaring volgend verzoek”, verklaring 16). Nochtans legt zij heden een kopie voor van de PoR-kaart van haar zus (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Er kan niet worden ingezien waarom de verzoekende partij, die beweert dat de PoR-kaarten van haar en haar familieleden bij hun terugkeer naar Afghanistan in 2010 werden afgenomen, heden wel een kopie van de PoR-kaart van haar zus kan voorleggen doch niet van haar en/of haar andere familieleden.

Het geheel van wat voorafgaat, maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar verblijf in Pakistan, zodat dit in deze stand van zaken geenszins als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

4.4.4. Wat betreft de door de verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar verblijf in Europa, stelt de Raad vast dat uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 weliswaar blijkt dat personen die na een verblijf in het Westen terugkeren naar Afghanistan *kunnen* worden geconfronteerd met achterdocht en bedreigingen omdat hen verwesterde waarden en normen worden aangemeten, doch er wordt ook gesteld dat bij de beoordeling van dit risicoprofiel rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: “[...] *depending on the individual circumstances of the case [...]*”). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat iedere Afghaan die na een verblijf in Europa terugkeert naar zijn land van herkomst nood heeft aan internationale bescherming. Dit wordt bevestigd door de EASO Guidance Note van december 2020. Niet alle personen die onder dit profiel vallen, lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: geslacht, de gedragingen van de verzoeker,

gebied van herkomst, de conservatief omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, leeftijd, de zichtbaarheid van de persoon (EASO Guidance Note december 2020, p. 80-81). De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aannemelijk te maken dat zij louter omwille van haar verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming, doch zij blijft hier in gebreke. De informatie die zij aan haar verzoekschrift toevoegt laat niet toe te besluiten, dat er geen individualiseringsvereiste meer zou zijn.

Tijdens het persoonlijk onderhoud licht de verzoekende partij niet toe op welke wijze zij verwesterd is, welke normen en waarden zij zich eigen heeft gemaakt of in welke mate haar een verwesterd gedrag kan toegeschreven worden (administratief dossier, stuk 7, "verklaring volgend verzoek"). Nochtans verbleef zij op dat moment ook reeds bijna vijf jaar in België. Evenmin licht de advocaat dit toe in de begeleidende brief bij haar tweede verzoek om internationale bescherming. Ook in haar verzoekschrift komt zij niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar individuele, persoonlijke situatie. De verzoekende partij brengt dan ook geen enkel concreet, persoonlijk element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen louter omwille van haar verblijf in Europa. Zij komt immers niet verder dan te stellen dat zij door haar reis naar Europa met westerse ideeën is "*besmet*", zonder dat zij hieromtrent enige verdere informatie verschaft en/of zonder dat zij *in concreto* uiteenzet op welke wijze zij hierdoor zou worden geïmponeerd ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Een louter ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Dit is *in casu* niet het geval. Daarenboven is de verzoekende partij deels opgegroeid in Afghanistan (cf. *supra*) waardoor zij vertrouwd is met de Afgaanse normen en cultuur.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar problemen met de Taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*).

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zij louter omwille van haar verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming

4.4.5. Waar de verzoekende partij stelt dat zij omwille van haar etnische origine als Arab nood heeft aan internationale bescherming, dient erop gewezen dat dit niet als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. De verzoekende partij behoorde immers reeds ten tijde van het indienen van haar eerste verzoek om internationale bescherming tot deze etnie en had dan ook toen reeds de kans om hiervan melding te maken, *quod non*. Daarenboven blijkt uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 dat ook inzake het risicoprofiel in hoofde van personen die tot een etnische minderheid behoren een individualiseringsvereiste geldt en dat bijgevolg rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. De verzoekende partij komt evenwel niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Zij maakt voorts geen enkele melding van enig concreet probleem dat zij omwille van haar etnische origine heeft gehad of zou kunnen hebben. De verzoekende partij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat zij omwille van haar etnische origine als Arab nood zou kunnen hebben aan internationale bescherming.

4.4.6. Wat betreft de overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader legde u reeds neer in uw eerste verzoek. Hieruit kon hoogstens uw identiteit en oorspronkelijke herkomst afgeleid worden, die niet ter discussie staan.

De foto van u, uw vader en uw broer is evenmin een nieuw document, gezien u ook dat stuk al in uw eerste verzoek om internationale bescherming neerlegde. Deze foto wijst hoogstens op de familieband tussen u en uw vader en uw broer. Er kan geen informatie afgeleid worden over jullie verblijfplaatsen, het werk van uw vader, of uw voorgehouden problemen. Bijgevolg vergroot deze foto uw kans op internationale bescherming niet.

De werkbadge van uw vader legde u ook al neer in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Hier bleken dat data niet overeen te stemmen met uw verklaringen over uw vaders dood. Voorts kan uit de badge hoogstens afgeleid worden dat uw vader op de luchthaven van Jalalabad heeft gewerkt. In uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS al dat dit niet volstond om in uwen

hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De RVV trad het CGVS bij in deze beoordeling. Het opnieuw neerleggen van hetzelfde document verandert hier niets aan. Wat betreft de twee documenten over uw problemen, wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Daarenboven legde u in uw vorige verzoek al soortgelijke stukken neer. De RVV oordeelde toen dat deze documenten niet konden opwegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Een gelijkaardige beoordeling dringt zich dus op. Daarenboven blijkt de bewijswaarde van de beschrijving van uw problemen, opgetekend door het districtshuis nog aangetast doordat er aanvankelijk over u en uw broer in de derde persoon wordt geschreven, om kort daarna over te gaan op een beschrijving in de eerste persoon, alsof u en uw broer zelf de klacht lieten optekenen. Nog worden de Afghaanse data in beide stukken omgerekend naar de gregoriaanse kalender, wat erop wijst dat de documenten enkel zijn opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Ook dit doet afbreuk aan de bewijswaarde van deze stukken. Uit de enveloppe blijkt dat u post ontving vanuit de provincie Nangarhar. Dat wordt niet betwist. De brief van uw advocaat is grotendeels gebaseerd op uw eigen verklaringen. Een herhaling ervan die op schrift is gesteld door een advocaat, draagt echter niet bij aan de geloofwaardigheid. Waar uw advocaat ingaat op de (on)mogelijkheid van Pakistan als eerste land van asiel (brief advocaat, p. 4-7), merkt het CGVS op dat concept hier niet van toepassing is. Waar uw advocaat de redelijkheid van uw terugkeer naar Afghanistan in vraag stelt (brief advocaat, p. 7-9), merkt het CGVS op dat uw verblijf in Pakistan van 2010 tot 2015 niet is aangetoond. De opmerking dat u er illegaal verbleef (brief advocaat, p. 4) kan de afwezigheid van documenten niet volledig uitklaren. Hoe dan ook werpen uw verklaringen over uw verblijf in Pakistan geen ander licht op de vroegere beoordeling van het CGVS. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw laatste verblijfplaats voor uw komst naar Europa in het dorp Qala Raigi in Afghanistan was en dat u ook eerder al op deze plaats gewoond hebt (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 10). Voorts blijkt dat uw moeder en uw zussen eveneens op deze plaats wonen (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16, punt 21 & brief advocaat, p. 8). Uw advocaat kan niet gevolgd worden in de opmerking dat uw moeder en uw zussen uw enige vorm van netwerk zouden uitmaken (brief advocaat, p. 9). Zo blijkt immers dat u kan rekenen op uw oom, met wie niet alleen regelmatig in contact bent, maar die u ook helpt door documenten aan te vragen en naar u op te sturen (verklaringen volgend verzoek DVZ, 18 november 2020, punt 16, punt 18, punt 21). Dat Nangarhar voor u geen redelijk intern vestigingsalternatief zou zijn (brief advocaat, p. 9) is geen relevante opmerking, gezien het in deze niet gaat over een intern vestigingsalternatief, maar over een terugkeer naar de plaats waarvan u afkomstig bent.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar Europese rechtspraak en aanvoert dat de door haar voorgelegde documenten moeten worden onderzocht, dient vastgesteld dat uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk de door de verzoekende partij voorgelegde documenten heeft onderzocht. In zoverre de verzoekende partij ervan uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond, gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de taskara's, de foto en de werkbadge reeds bij het eerste verzoek om internationale bescherming werden neergelegd en bijgevolg geen nieuwe elementen zijn. De twee documenten die betrekking hebben op haar voorgehouden problemen in Afghanistan, daarvan geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij soortgelijke brieven in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming neergelegd heeft. Met betrekking tot deze documenten wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: “De RVV oordeelde toen dat deze documenten niet konden opwegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.” De Raad wijst erop dat de kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter wordt wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing verder ook nog op gewezen dat de bewijswaarde van een dergelijke documenten relatief is omdat in Afghanistan zowat alle documenten gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de commissaris-generaal haar had moeten horen, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek om internationale bescherming indient, uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift geheel nalaat *in concreto* uiteen te zetten welke (bijkomende) informatie zij

ingeval van een eventueel persoonlijk onderhoud over de door haar voorgelegde documenten zou (willen) verschaffen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Verder wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij verklaarde over de brief van de dorpsouderen dat: *“Mijn oom heeft gevraagd aan het hoofd van de ouderenraad om een getuigenis te schrijven over onze problemen toen ik al in België was.”* (administratief dossier, stuk 7, “verklaring volgend verzoek”, verklaring 18). Hieruit blijkt het gesolliciteerd karakter van deze brief, die duidelijk werd opgesteld met het doel het volgend verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij te stofferen. Hierdoor wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de bewijswaarde ervan. Verder blijkt ook niet op basis van welk onderzoek of eigen waarnemingen deze brieven werden opgesteld.

De documenten die de verzoekende partij bij haar aanvullende nota voegt zijn niet van aard op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. Ten eerste legt de verzoekende partij enkel kopieën voor die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Verder stelt de verzoekende partij in haar aanvullende nota dat de brief van de garagist werd opgesteld nadat zij vanuit België *“na lang zoeken”* contact met hem had opgenomen, hetgeen het gesolliciteerd karakter ervan aantoont en waardoor eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de bewijswaarde ervan. Daarenboven wijst de Raad ook op hetgeen hoger in punt 4.4.3. wordt uiteengezet met betrekking tot het voorgehouden verblijf in Pakistan. Tot slot wordt gewezen op de informatie betreffende corruptie en documentfraude toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan wederom danig relativeert.

De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-11) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om alsnog aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. De verzoekende partij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

4.4.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoekende partij werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing hieromtrent blijven onverminderd overeind.

4.4.8. In het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in navolging van zijn weigeringsbeslissing en 's Raads arrest in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, oordeelt dat er in verzoekers regio van herkomst, de agglomeratie Jalalabad, actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat geen persoonlijke omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij konden worden vastgesteld die het risico dat zij het slachtoffer zou kunnen worden van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst zouden kunnen verhogen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Qala Raigi gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, dient de situatie in het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar onderzocht te worden.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat: *“Vooraleer de veiligheidssituatie daar te bekijken, dient gewezen te worden op een onzorgvuldigheid van verwerende partij. Zij situeert het dorp van verzoekers familie namelijk verkeerdelijk als zijnde “geleden nabij Khosh Gombad en Nahr Shahi”. Op de kaart ligt Nahr Shahi in het zuidoostelijke deel van Jalalabad stad en Khosh Gombad verder weg eveneens zuidoostelijk maar vallende buiten de stad Jalalabad en daardoor behorende tot de agglomeratie Jalalabad.*

Echter, het dorp Qala Raigi ligt niet zuidoostelijk op de kaart, zoals verwerende partij stelt. Dit dorp ligt daarentegen noordoostelijk, buiten de stad Jalalabad en gelegen in de agglomeratie Jalalabad, maar aan de overkant van de rivier Kabul.”, werd in 's Raads arrest van 4 mei 2020 reeds geoordeeld dat: *“Het dorp Qala Regi, waarvan verzoeker afkomstig is, blijkt immers binnen de stedelijke agglomeratie van Jalalabad te vallen, hetgeen wordt gestaafd aan de hand van de “UN OCHA Nangarhar Province: Behsud District Reference Map” (Aanvullende nota CGVS II, 28 november 2019, bijlage 1).”* Verder stelt de verwerende partij ter terechtzitting terecht dat er weliswaar twee dorpen met de naam Qala Raigi zijn doch dat uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat wel degelijk het juiste dorp werd vastgesteld (gehoorverslag 11 mei 2017, p. 3 en 10). Tevens wijst de verwerende partij er ter terechtzitting terecht op dat de verzoekende partij hoe dan niet in twijfel trekt dat haar dorp van herkomst behoort tot de agglomeratie Jalalabad.

In zijn aanvullende nota actualiseert de commissaris-generaal zijn beoordeling over de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad. Inzake de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie (zie de aan de bestreden beslissing toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 227-236) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende

veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger

aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij citeert uit een rapport van NANSSEN van 9 november 2020 (verzoekschrift, stuk 4) dient erop gewezen dat dit betrekking heeft op de situatie waarin de stad Jalalabad wordt beschouwd als een intern vestigingsalternatief, *quod non in casu*. De overige informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad (verzoekschrift, stukken 5-8 en 11) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie en werpt op het voorgaande dan ook geen ander licht. De verzoekende partij brengt ook een artikel bij van International Crisis Group van 30 september 2020 (verzoekschrift, stuk 3). Dit artikel heeft betrekking op de vredesonderhandelingen in Afghanistan en de uitdagingen die hiermee gepaard gaat. Dit artikel laat niet toe te concluderen dat elke burger in Jalalabad die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

De verzoekende partij brengt *in casu* geen minimale individuele elementen bij waaruit blijkt dat zij specifiek wordt geraakt door het willekeurig geweld om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de agglomeratie Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op haar verwestering en haar etnische origine en aanvoert dat dit persoonlijke omstandigheden zijn die de kans verhogen dat zij het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst, dient erop gewezen dat omstandigheden die reeds het voorwerp uitmaken van een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als omstandigheden die de kans verhogen dat een verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarenboven werd hoger reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van haar beweerde verwestering en/of haar etnische origine nood zou hebben aan internationale bescherming (zie *supra*).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt als volgt: “*Verwerende partij houdt voor dat verzoeker in Jalalabad een netwerk heeft dat hem zou kunnen helpen bij zoeken naar werk en naar huisvesting.*

Bovenvermelde aannahme van verwerende partij is louter speculatief en strookt op geen enkele wijze met de door verzoeker afgelegde verklaringen. Zijn enige dichte familie daar zijn echter enkel zijn moeder en zussen, en een oom met wie hij sporadisch contact heeft.

Verzoeker beschikt niet over een netwerk in Jalalabad. Bij terugkeer is hij volledig op zichzelf aangewezen. De financiële slagkracht van verzoekers familie is, in tegenstelling tot wat verwerende partij laat uitschijnen, beperkt en absoluut onvoldoende om verzoeker te ondersteunen bij een vestiging in de stad.

Te meer gezien het feit dat de financiële middelen van verzoeker zelf zo goed als onbestaande zijn. Het langdurige illegale verblijf van verzoeker in België leidde tot precaire socio-economische levensomstandigheden. Momenteel beschikt verzoeker niet over een vaste verblijfplaats. In geval van terugkeer van Jalalabad kan hij aldus nergens op terugvallen.”,

dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij over een netwerk in de stad Jalalabad beschikt en/of over financiële middelen. Te dezen dient er immers op gewezen dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt immers dat zij afkomstig is van het dorp Qala Raigi gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, dat blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') behoort tot de agglomeratie Jalalabad (zie ook *supra*).

Gezien het voorgaande, laat de actuele veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar vestigt.

4.5. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

6. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

9. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS